

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci odsúdeného **P. G.**, pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 28. októbra 2010 v Bratislave, o sťažnosti odsúdeného P. G. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. septembra 2010, sp. zn. 3 Ntok 1/2010, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného P. G. **s a z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. júna 2006, sp. zn. 5 T 1/05, bol obžalovaný P. G. uznaný za vinného v bode 1/ z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. v znení zák. č. 248/1994 Z. z. a v bode 2/ z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. v znení zák. č. 237/2002 Z. z. na tom skutkovom základe, že :

1/ v presne nezistenej dobe, pravdepodobne 11. januára 1995 asi 50 m za záhradou rodinného domu na N., v úmysle usmrtiť V. S., nar. X., tohto viackrát bodol motýlikovým nožom s dĺžkou čepele cca 10 - 15 cm do oblasti brucha, hrudníka a chrbta, čím mu spôsobil zranenia, ktorým na mieste podľahol a následne spolu s V. G., nar. X., tam vykopali jamu, vložili do nej telo V. S. a zahrabali. Tohto konania sa dopustil po tom, čo bol rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2 T 5/92 z 26. marca 1992, uznaný vinným z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. a iné, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov, so zaradením pre výkon trestu v nápravno-výchovnom ústave pre mladistvých, z výkonu ktorého bol podmienenčne prepustený Okresným súdom v Martine,

sp. zn. Pp 131/94 dňa 09. júna 1994 a bola určená skúšobná doba v trvaní štyroch rokov, pričom výkon zvyšku trestu mu bol nariadený 2. januára 1996,

2/ v presne nezistenej dobe pravdepodobne 25. júla 2002 v lesnom poraste v katastri turistickej oblasti Š., okres B., v úmysle usmrtiť L. T., nar. X., pod vplyvom alkoholu, tomu z perkusného revolveru - 6 výstrelového, zn. LLPIETTA, talianskej výroby, kalibru 44 mm, výrobného čísla R., z tesnej blízkosti vystrelil jednu ranu do oblasti jeho krku a druhú ranu do oblasti jeho hlavy, čím mu spôsobil zranenia, ktorým na mieste podľahol a následne s V. G., nar. X., tam vykopali jamu, vložili do nej telo L. T. a jamu zahrabali. Tohto konania sa dopustil po tom, čo bol rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2 T 5/92 z 26. marca 1992, uznaný vinným z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. a iné, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov, so zaradením pre výkon trestu v nápravno-výchovnom ústave pre mladistvých, z výkonu ktorého bol podmienčne prepustený Okresným súdom v Martine, sp. zn. Pp 131/94 dňa 09. júna 1994 a bola mu určená skúšobná doba v trvaní štyroch rokov, pričom výkon zvyšku trestu mu bol nariadený 2. januára 1996.

Za skutky pod bodmi 1/ a 2/ bol P. G. odsúdený podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. v znení zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších zmien a doplnkov s použitím § 29 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a § 35 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších zmien a doplnkov na výnimočný trest odňatia slobody na doživotie, pričom tento trest je trestom súhrnným vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 83 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení zák. č. 650/2005 Z. z. bol zhabaný 1 ks perkusný revolver zn. LLPIETTA, kal. 44 mm, výr. č. R. aj s príslušenstvom, pričom podľa § 83 ods. 2 Tr. zák. sa jeho vlastníkom stáva štát.

Zároveň bol zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 2 T 54/95 zo dňa 3. augusta 1995, ktorým bol obžalovanému uložený podľa § 247 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) roka so zaradením do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. bol P. G. zaviazaný nahradiť M. P. spôsobenú škodu 7 265 Sk a M. T. vo výške 7 225 Sk, pričom so zvyškom nárokov na náhradu škody boli obe poškodené podľa § 229 ods. 1 Tr. por. odkázané na konanie o veciach občianskoprávných.

Odvolaie P. G. proti vyššie citovanému rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 3. mája 2007, sp. zn. 2 To 3/2007, podľa § 256 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 zamietol.

Dňa 11. mája 2010 podal odsúdený P. G. na Krajský súd v Banskej Bystrici návrh na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 5T 1/05, a to vo vzťahu k obom skutkom, pre ktoré bol právoplatne odsúdený. Podľa názoru odsúdeného P. G. sú v jeho prípade podmienky pre povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. splnené, lebo sú tu nové dôkazy a nové skutočnosti súdu skôr neznáme, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Odsúdený P. G. tvrdí, že je nevinný, že on oba skutky nespáchal, čo chcel preukázať novými skutočnosťami a dôkazmi. Najmä chcel dokázať to, že očitý svedok oboch vražd V. G. pri svojej výpovedi ohľadne vraždy poškodeného Ľ. T. klamal. Túto „novú skutočnosť“ chcel súdu preukázať konfrontáciou v pôvodnom konaní vypočutých znalcov z odboru súdneho lekárstva a z odboru balistiky s obsahom videozáznamu z previerky výpovede na mieste činu vraždy poškodeného Ľ. T., keďže znalci nemali možnosť tento videozáznam pred vypracovaním svojich posudkov vzhliadnuť, v dôsledku čoho dospeli vo svojich posudkoch k nesprávnym záverom. Výsluchom svedkyne M. P. ohľadne nálezu občianskeho preukazu jej syna poškodeného V. S. na dvore ich rodinného domu a potvrdením z Obecného úradu S. o vyhorení chaty v katastri tejto obce chcel odsúdený P. G. zase preukázať, že svedok V. G. klamal aj ohľadne vraždy poškodeného V. S.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 22. septembra 2010, sp. zn. 3Ntok 1/2010, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. z dôvodov ust. § 394 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného P. G. na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 5 T 1/05 konštatujúc, že odsúdený P. G. vo svojom návrhu ani jeho písomnom doplnení, ani na verejnom zasadnutí, neuviedol žiadne nové skutočnosti ani dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste. V odôvodnení krajský súd uviedol, že odsúdený P. G. žiadal len opätovne prehodnotiť skutkový stav

a dôkazné konanie, pretože sa cíti byť nevinný, pričom fakticky namietať už predtým známe a oboznámené znalecké posudky, ktorých obsah poznal už počas samotného prvostupňového konania a teda mal možnosť vtedy poukazovať na skutočnosti týkajúce sa jeho súčasných námietok, a to až do právoplatného skončenia veci. Krajský súd nezistil z písomných podaní ani z ústnych vyjadrení odsúdeného žiadne nové skutočnosti súdu skôr neznáme, ktoré by mohli mať vplyv na jeho uznanie viny a určenie trestu. Pričom naopak zistil, že odsúdený sa len snaží doplniť dokazovanie o opakovanie dôkazov a o získanie odpovedí na otázky, ktoré v čase pôvodného konania nepoložil, napriek tomu, že mal na to možnosť. Krajský súd v odôvodnení ďalej uviedol, že konanie o povolení obnovy konania ani samotné konanie o obnove konania nenahrádza ani neopakuje pôvodné konanie ani jeho dokazovanie, a preto ani nie dôvod na opätovné vypočutie navrhovanej svedkyne a ďalšieho znalca, keďže títo už riadne vypovedali v pôvodnom trestnom konaní, že tiež nie je dôvod na prehranie si videozáznamu z previerky výpovede na mieste činu, pretože s príslušnou zápisnicou o danej previerke sa už oboznámil súd v pôvodnom konaní, preto tieto návrhy na doplnenie dokazovania krajský súd v tomto konaní zamietol.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu zahlásil odsúdený P. G. na verejnom zasadnutí do zápisnice o ňom sťažnosť. V písomnom odôvodnení sťažnosti odsúdený G. uviedol, že uznesenie krajského súdu považuje za nedôvodné, predčasné a najvyšší súd žiada, aby toto uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Opätovne obširne poukázal na skutočnosti a dôkazy, ktoré uviedol už v návrhu na povolenie obnovy konania, pričom ale nesúhlasil s tým, ako tieto vyhodnotil krajský súd a trval na tom, že tieto skutočnosti a dôkazy by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine.

Ustanovený obhajca odsúdeného P. G. JUDr. Š. L. v písomnom odôvodnení sťažnosti doplnil, že krajský súd nevykonal dôkazy, ktoré jeho klient navrhol vykonať na verejnom zasadnutí, preto žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

Na základe podanej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému odsúdený P. G. podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosť odsúdeného P. G. nie je dôvodná.

Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, preto akýkoľvek zásah do právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu je prípustný iba vo výnimočných prípadoch striktne stanovených v Trestnom poriadku.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Krajský súd správne v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že konanie o povolení obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. sa obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať také skutočnosti, alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisu, a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich vyhodnotil nesprávne (R 6/1997, R 32/1992).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní predloženého spisového materiálu zhodne s krajským súdom dospel k záveru, že odsúdený P. G. nepredložil s výnimkou oznámenia z Obecného úradu S. (v spise na č. l. 1433) žiaden dôkaz, ktorý by nebol súdu známy už v pôvodnom konaní. Rovnako tak neuviedol žiadne nové skutočnosti súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste. Odsúdený P. G. tak v návrhu na povolenie obnovy konania, ako aj v sťažnosti podanej proti uzneseniu krajského súdu poukazuje predovšetkým na to, čo tvrdí od začiatku trestného konania, že skutky nespáchal a očitý svedok V. G. nehovorí pravdu. V tomto kontexte potom poukazovaním na jednotlivé detaily, akými sú pri skutku pod bodom 1/ rozsudku prvostupňového súdu dátum vyhorenia chaty v katastri obce S. a pri skutku pod bodom 2/ rozsudku prvostupňového súdu uhol, pod ktorým strela vnikla do hlavy poškodeného Ľ. T., sa snaží spochybníť priebeh skutkového deja a závery znaleckých posudkov oboch znalcov. Už v pôvodnom konaní však

odvolací súd v rámci vypořádavania sa s obhajobnými námietkami odsúdeného, ktoré boli v podstate rovnakého charakteru, konštatoval, že svedok V. G. o rozhodujúcich fázach deja u oboch skutkov vypovedal stále rovnako a vzhľadom k dlhému časovému odstupeu odchýlky v detailoch, nemôžu mať vplyv na dôveryhodnosť svedka V. G. Správny bol preto záver krajského súdu, že sa odsúdený P. G. snaží len doplniť dokazovanie o opakovanie dôkazov, ktoré už boli riadne vykonané v pôvodnom konaní a o získanie odpovedí na otázky, ktoré v čase pôvodného konania nepoložil napriek tomu, že mal na to možnosť. Úlohou obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku nie je doplňovať dokazovanie z pôvodného konania, ale rozhodnúť, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného P. G. Ich existenciu ale ani najvyšší súd nezistil.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že krajský súd postupoval procesne a vecne správne, keď o návrhu odsúdeného P. G. na povolenie obnovy konania rozhodol tak, že tento z dôvodov uvedených v § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol. Z uvedených dôvodov preto aj Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť odsúdeného P. G. proti napadnutému uzneseniu ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave dňa 28. októbra 2010

JUDr. Juraj K l i m e n t, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová